

Kaikuja Kaikuja Kaikuja

Lemmikkilinnut Kaijuli ry:n uutiskirje 4/2012

Pääkirjoitus: Lisää jäseniä!	2
Kolumni: Pikkujoulut	3
Good Bird -blogi: Pureman kunnioittaminen	4
Suoranokkien vapaana lennättäminen	6
Varo lintuhuijaria!	10
Neitokakadu Murun tarina	12
Hyvinvointi: Lajityypillinen ruokavalio	15
Kasvattajat: Anni Pohja	16
Kaijulit esittäytyvät: Pauliina Härkönen	19
Terminologiaa: Flooding	20
Tee-se-itse: Oulun paikallistapahtuman ideoita	21
Tapahtumat: Lemmikkimessut 2012	22
Tapahtumat: Oulun paikallistapahtumat	24
Yhdistyssivu	25
Lukijan kuva	26

Kaikuja on Lemmikkilinnut Kaijuli ry:n neljä kertaa vuodessa digitaalisena ilmestyvä uutiskirje, joka sisältää tietoa yhdistyksen toiminnasta sekä muita mielenkiintoisia lyhyitä juttuja.

Palautteen ja kehitysehdotukset voi lähettää sähköpostilla osoitteeseen sihteeri@kaijuli.fi tai yhdistyksen keskustelufoorumille.

Numero 1/2013 ilmestyy maaliskuussa.

Kansikuva: Maarit Nurminen

www.kaijuli.fi

Pääkirjoitus

Lisää jäseniä!

Jäsenet ovat yhdistyksen elinehto. Tämä lienee selvää kaikille. Lemmikkilinnut Kaijuli ry:llä on kunnioitettava määrä jäseniä, noin 300, jolla olemme selvästi Suomen suurin lemmikkilintuharrastajien yhdistys. Mutta toisaalta jäsenmäärä on nyt jonkin aikaa pysynyt samalla tasolla. Olisiko Suomessa potentiaalia kasvattaa yhdistystä suuremmaksi?

Jäsenhankinta on yhdistyksen kannalta tärkeä asia. Ensinnäkin vanhoja jäseniä poistuu jatkuvasti yhdistyksen riveistä. Syitä on monia: usein syynä on lintuharrastuksen loppuminen, jolloin yhdistyksen jäsenyyseen ei tunnu enää mielekkäältä. Toisaalta kaikki eivät valitettavasti koe yhdistyksen jäsenyyttä ensimmäisten vuosien jälkeen jäsenmaksun arvoisena asiana, vaikka tätä puolta yritämmekin jatkuvasti kehittää. Joka tapauksessa pitääksemme yhdistyksen toiminnan nykyisellä tasolla tarvitsemme myös jatkuvasti uusia jäseniä. Tämä on yhdistystoiminnan fakta, jonka merkitystä voi vähentää, mutta jolta ei koskaan pääse karkuun.

Entä jäsenmäärän kasvattaminen? Kukaan ei tiedä, kuinka monta lemmikkilintuharrastajaa Suomessa on, mutta lienee päivänselvää, että niitä on paljon yli 300. Jotkut ihmiset eivät välttämättä ole kiinnostuneet liittymään minkään yhdistyksen jäseniksi. Mutta toisaalta jotkut eivät välttämättä ole koskaan kuulleetkaan Lemmikkilinnut Kaijuli ry:stä.

Joku voi tässä vaiheessa ihmetellä, että miksi yleensä haluamme kasvattaa yhdistystä. Eikö nykyinen jo riitä? Tähän on yksinkertainen vastaus: resurssit. Suurempi yhdistys pystyy tekemään aina isompia asioita ja saamaan lisää aikaa. Lisäksi isompi yhdistys on varteenotettavampi kumppani yhteistyökumppaneillemme.

Jäsenmäärän kasvattamiseksi tulemmekin tämän kevään aikana käynnistämään ehkä hieman perinteistä aggressiivisemmän kampanjan. Toisaalta taustalla on halu kokeilla uusien asioiden toimivuutta, toisaalta taas allekirjoittanut markkinointiekonomina innostuu helposti. Pyrimme tällä tuomaan ihmisten tietoon yhdistystä sekä sitä, että yhdistyksen jäsenyys on tarkoitettu kaikkia harrastajia varten.

Vaikka pyrimmekin hankkimaan uusia jäseniä, emme tietenkään unohda nykyisiä jäseniämme. Yritämme jatkuvasti kehittää myös uusia toimivia jäsenpalveluita, jotta nykyisilläkin jäsenillämme olisi entistä parempi syy jatkaa Kaijuleiden jäseninä.

Ps. Sainpahan vihdoin kuvan itsestäni, jossa on oma lintuni. Kuvassa siis kultaposkiamatsoni Kami sekä allekirjoittanut. Ehkä joku päivä saisin aikaan myös studiotasoisen kuvan itsestäni lintu olkapäällä.

Jarmo Tuutti, päätoimittaja

Allekirjoittaneen voit tavata mm. yhdistyksen tapahtumissa. Otan mielelläni vastaan ajatuksia ja ehdotuksia myös yhdistyksen toiminnan kehittämiseksi.

Voit olla yhteydessä myös yhdistyksen foorumin kautta. Kirjoitan siellä nimimerkillä "fouro". Lisäksi sähköpostia voit laittaa osoitteeseen sihteeri@kajuli.fi

[» Palaa sisällysluetteloon](#)

Kolumni

Pikkujoulut

Pikkujoulut. Tuo kirosanan maineeseen noussut festivaali, jossa joukko ihmisiä, joilla ei luonnostaan ole mitään tekemistä keskenään pakotetaan yhteisösovun nimissä yhteen. Ryypätään, tanssitaan ja vaihdetaan lahjoja joita kukaan ei halua. Loppuillasta sihteeri ja konsultti poistuu paikalta käsikynkässä taksilla kutuluolaan. Seuraavana päivänä puolta porukasta hävettää suunnattomasti ja lopuilla on mieletön päänsärky.

Kajuleillakin oli tässä taannoin pikkujoulut Helsingin suunnalla. Ohjelmassa jouluaskartelua linnuille ja piparia kävijöille.

Mutta eihän tuo kuulosta yhtään siltä pahuuden ilmentymältä, mihin minä olen totunut! Kajuleiden pikujoulut minäkin näkisin mielelläni siinä kaikessa pahuudessaan, mitä se normaalissa käsitteessään sisältää. Puheenjohtaja ensimmäisenä päissään, hännystelijöinä sen viisi uutta alaista, jotka tietävät, että jossain kohtaa pomon velvollisuus on kaivaa Visa taskusta ja tarjota koko seurueelle. Viina virtaa, Petterillä on punainen kuono ja Sylvia joululauluineen saisi poistua jo paikalta. Loppuillasta rahastonhoitaja kaikessa ketteryudessaan livahtaa sijoituslintuvastaavan kanssa kohti uusia ulottuvuuksia. Sihteeri käy kiivasta keskustelua ja päättyy nyrkkitappeluun positiivisesta vahvistamisesta jonkun uuden hyypiön kanssa, joka ei tuhansista selityksistä huolimatta ymmärrä, että ei-sana on dominointia. Askartelupöydän ääressä joukon ainoa absolutisti jatkaa vessapaperirullan tuunaamista aratilleen ja toivoo olevansa jossain muualla. Kaksi nuorempaa jäsentä on juonut itsensä niin huonoon kuntoon, että he juoksentelevat edestakaisin vessan ja tanssilattian väliä. Oksennus lentää ja kotio olisi aika jo eksyä, mutta ”kun tää on niin hyvä biisi!”

Tämä ajatusleikki oli esimerkki siitä, miltä Kajuleiden pikkujoulut voisivat olla, jos ne olisivat ”tyypilliset” suomalaiset pikkujoulut. Todellisuudessa yhdistyksen pikkujoulut ovat rauhallisia tapahtumia, jotka sopivat nuoremmillekin jäsenille.

Teksti: Arttu Karppanen

Kolumni on uutiskirjeen vakiopalsta, jossa kirjoittaja voi tarkastella lemmikkilintuharrastusta ja sen ilmiöitä ja jakaa omia mielipiteitään.

Kolumnin näkökulmat eivät välttämättä vastaa yhdistyksen näkemyksiä, vaan ovat kirjoittajan mielipiteitä.

Jos haluat kirjoittaa kolumnin johonkin numeroon, ota yhteyttä: sihteeri@kajuli.fi

Pureman kunnioittaminen

Olen nössö, myönnän sen. Minusta kuitenkin tuntuu siltä, että siitä on ollut minulle hyötyä työskennellessäni eläinten kanssa. En ”hyväksy puremaa” tuli se sitten hyttseltä, papukaijalta tai leijonalta, vaan itse asiassa teen kaikkeni välttääkseni tilanteita joissa voin tulla purruksi. Hyttysten kohdalla se ikävä kyllä tarkoittaa sitä, etten voi retkeillä paljoa ulkona, ja kun niin kuitenkin teen, käytän valtavia määriä karkoitteita. Eläintarhan eläinten, kuten leijonien kanssa, se tarkoittaa sitä, että koulutus tapahtuu kaltereiden läpi, ja palkkiot tarjotaan välineiden avulla sekä aggressiivisen käytöksen herättämistä pyritään välttämään. Papukaijojen kanssa taas... Usko tai älä, mutta niiden kanssa omaksun samanlaisen taktiikan kuin leijonien kanssa! En siksi, että kokisin papukaijojen olevan hengenvaarallisia minulle, vaan koska kunnioitan papukaijaa yhtä paljon kuin leijonaa. Toistan: ”Kunnioitan papukaijaa yhtä paljon kuin leijonaa.”

Kunnioitus

Jotta tämä olisi helpompi ymmärtää, minun tarvitsee tarkentaa, mitä tarkoitan ”kunnioituksella”. Tulkitseen termin niin, että se tarkoittaa sitä, että otan huomioon sen mitä eläin kertoo minulle ruumiinkielellään. Jos läsnäoloni esimerkiksi aiheuttaa pienäkin merkkiä pelosta tai aggressiivisuudesta, minä tunnistan ja otan sen huomioon. Tämän jälkeen teen mitä vain, sisältäen vaikkapa perääntymisen, että eläin taas rentoutuu.

Joskus ihmisillä on tapana ajatella, että mitä tahansa he tekevätkin, se ei ole ”iso juttu” tai sen ei pitäisi häiritä papukaijaa ja painavat eteenpäin, välttämättä siitä mitä papukaijan ruumiinkieli heille kertoo. Olen kuullut lukemattomia kertoja jonkun sanovan: ”Ei se välitä, anna mennä vaan”, tai ”Se on vain jäärapäinen, käske sen nousta kädelle”, tai ”Se vain huijaa, ei se ole oikeasti aggressiivinen”. Aut. Nämä sanat tekevät kipeää positiivista vahvistamista käyttävän kouluttajan korviin. Nämä sanat vihjaavat, että minun pitäisi olla kiinnittämättä huomiota siihen, mitä linnun ruumiinkieli kertoo minulle, vaikka viesti olisi ”Ei! Lopeta. En pidä siitä mitä teet”.

Miksi papukaijan omistajan sitten pitäisi välittää lintunsa ruumiinkielen kunnioittamisesta? Koska se on kriittinen elementti silloin, kun puututaan aggressiiviseen puremiseen. Voisin olettaa, että suurin osa ihmisistä ei halua tulla papukaijan puremaksi. Minä ainakaan en tahdo, ja tällöin nössöyteni on minulle hyödyksi. En halua mennä lähelle lintua ennenkuin se osoittaa minulle ruumiinkielellään, että se on rauhallinen ja rento, ja tämä on tosiaankin ensimmäinen askel pureman välttämiseksi. Seuraava tavoitteeni on yleensä yhdistää läsnäolooni jotain linnulle arvokasta. Tämä voi tarkoittaa sitä, että tarjoan herkkuja kädestäni, lusikasta tai kulhosta. Se voi myös tarkoittaa lelujen, rapsutusten tai keuhujen tarjoamista. Kaikki riippuu siitä, mitä kohtaan papukaija tuntee eniten kiinnostusta. Kun yhdistän läsnäolooni jotain, mitä papukaija haluaa, ansaitseen parhaassa tapauksessa jonkinasteisen arvon linnun silmissä. Jos näin on, alan yleensä näkemään papukaijan ruumiinkielessä merkkejä siitä, että se odottaa lisää näitä hyviä asioita minulta. Jee! Tällaisessa tilanteessa en ainoastaan huomaa sitä, että lintu kiinnostuu ja osallistuu, vaan saan itse myöskin itsevarmuutta ja luottamusta lintua kohtaan.

Yllä kuvailtu tapahtumaketju tapahtuu yleensä ennen kuin edes harkitsen pyytäväni papukaijaa nousemaan kädelleni. Tämä on pääasiassa siksi, että en halua viedä kättäni lähelle lintua, jonka kanssa en ole muodostanut pienintäkään luottamusta.

On surullista, että papukaijaharrastajayhteisöissä näkee hyvin paljon lintuja, jotka osoittavat pelkoa tai aggressioita käsiä kohtaan. Tämän vuoksi viedessäni kättäni

Good Bird -blogi on uutiskirjeen vakiopalsta, johon jokaista numeroa varten valitaan käännettäväksi yksi Barbara Heidenreichin blogikirjoitus.

Käännös: Pauliina Härkönen

Good Bird Inc.

<http://www.goodbirdinc.com/>

Good Bird Blog

<http://goodbirdinc.blogspot.com/>

Barbara Heidenreich on toiminut ammattilaisena eläintenkouluttajana vuodesta 1990 ja tällä hetkellä jatkaa työtään Good Bird Inc. -yrityksensä parissa, joka tarjoaa papukaijojen käyttäytymiseen ja kouluttamiseen liittyviä palveluita lemmikkipapukaijojen omistajille.

Barbara on käynyt myös Suomessa opettamassa kahdesti Kajuleiden järjestämässä käyttäytymis- ja koulutusseminaarissa vuosina 2009 ja 2010.

Jatkuu: Pureman kunnioittaminen

lähelle lintua teen sen rauhallisesti ja varovasti, koko ajan tarkkaillen linnun ruumiinkieltä ja odottaen, että se on rento ennenkuin etenen. Kaikki nämä pienet merkit auttavat minua välttämään tilanteita, joissa lintu voi haluta purra.

Kun lintu puree

Äh, mokasin. Joko tulkitsin linnun ruumiinkielen väärin tai odotin siltä liikoja, tai sitten en vielä tiedä mitä juuri tapahtui. Mutta minua purtiin. Mitäs nyt? Minulta kysytään tätä kysymystä usein. ”Mitä teet kun lintu puree?” Jos käy niin ikävästi, että hoitajaa purraan, mielestäni ensimmäinen prioriteetti on irrottaa lintu. Jos lintu ei irrota, peukalolla ja etusormella voidaan ottaa kiinni ylänokasta ja voidaan yrittää irrottaa sen ote. Muita keinoja voi olla linnun huomion kiinnittäminen toisaalle sekä yksinkertaisesti linnun asettaminen lähimmälle turvalliselle paikalle (orsi, häkki, sohva, pöytä jne).

Purema voi olla hyvin kivulias enkä todellakaan suosittelen pysymään aloillaan kun lintu järsii menemään. On virheellinen oletus, että hyväksymällä pureman hoitaja opettaa linnun uskomaan, ettei puremisella ole mitään vaikutusta. Todellisuudessa on vahvisteita jotka ylläpitävät käytöstä ja joita emme voi hallita. Esimerkiksi lihan järsiminen voi antaa linnulle miellyttävän kosketusaistimuksen, ja ainoa keino poistaa tämä vahviste on estää lintua saamasta ihmislihaa nokkaansa.

Toinen minulle usein esitetty kysymys on: ”Miten saat linnun ymmärtämään, että mitä se teki on väärin?” Pakko myöntää, että tämä kysymys saa minut irvistämään hieman, koska näen tässä hyväksynnän hakemista linnun rankaisemiselle. Todellisuudessa suurimmassa osassa tapauksia rankaiseminen ei ole keino, jolla puremiseen puututaan. Pääasiallinen keino on välttää luomasta tilanteita, joissa lintu kokee tarpeelliseksi purra ylipäätään, ja tämä voi tarkoittaa sitä, että opetetaan linnulle mitä tulee tehdä sen sijaan, että opetettaisiin sille mitä ei saa tehdä. Se voi tarkoittaa myös ennakoimista niin, että lintu kykenee saamaan onnistumisen kokemuksia. On paljon tapoja päästä tilanteeseen, jossa lintu ei pure, jos niitä vaan tullaan ajatelleeksi, eikä yksikään niistä pidä sisällään linnulle epämiellyttäviä keinoja opettaa se tekemään muuta kuin puremaan.

Kun lintu puree minua, en tee muuta kuin pidän huolen siitä, että lintu ei enää ole kiinni minussa. Tämä antaa minulle aikaa ajatella ja miettiä, mitä olisin voinut tehdä toisin välttääkseni tilanteen. Se myös pakottaa minut painamaan mieleeni, mitkä olosuhteet saivat aikaan aggressiivisen vastineen, ja se antaa minulle aikaa rauhoittua tunnekuohusta, jonka purruksi tuleminen aiheuttaa. Joskus loukkaannumme kun rakastamamme eläin osoittaa meitä kohtaan aggressiivisuutta. Jos haluan keskittyä rakentamaan luottamusta linnun kanssa, viimeinen asia mitä haluan tehdä on reagoida tavalla joka olisi linnulle inhottava. Tämä tarkoittaa sitä, että en yritä rankaista lintua ravistamalla tai pudottamalla kättäni, huutamalla ”Ei!”, heiluttamalla sormeani sen edessä tai näpäyttämällä sitä nokkaan. Kaikki nämä keinot todennäköisemmin vain vahingoittaisivat yritystäni muodostaa hyvää suhdetta papukaijaan.

Johtopäätökset

Jokin aika sitten pidetyssä konferenssissa kuulin ihmisten kuiskuttelevan, että minua ei koskaan purra. Todellisuudessa en voi väittää, ettei niin koskaan tapahtuisi, mutta se on hyvin harvinaista. Se ei todellakaan johdu siitä, että olisin vain vähän kontaktissa lintujen kanssa, sillä olen siitä onnekas että saan tavata satoja uusia eläimiä joka vuosi. Jokaisen eläimen kohdalla minä kuitenkin luen niiden ruumiinkieltä tarkasti ja teen kaikkeni rakentaakseni luottamukseen perustuvan suhteen. Käytän hyödynsä kaikkia mahdollisia positiivisia asioita mistä eläin pitää ja käytän niitä tehdäkseen itseni arvokkaammaksi jokaisen eläimen silmissä. Voin hyvillä mielin kertoa, että se ei ole taikuutta eikä se vaadi supervoimia, tai minkäänlaista ”kuiskaamista”. Jokainen voi saada onnistuneen, puremavapaan suhteen papukaijansa kanssa, kun he vain kunnioittavat sitä yhtä paljon kuin kunnioittaisivat leijonaa.

Alkuperäinen artikkeli ”Respecting the bite”

<http://goodbirdinc.blogspot.fi/2012/12/respecting-bite.html>

**”Äh, mokasin.
Joko tulkitsin
linnun ruumiin-
kielen väärin
tai odotin siltä
liikoja”**

[» Palaa sisällysluetteloon](#)

Suoranokkien vapaana lennättäminen

Usein ajatellaan suoranokille riittävän pelkästään häkissä edestakaisin hyppimisen. Monen mielestä lintujen vapaana lennättäminen tuntuu liian vaivalloiselta, koska lintujen ei uskota osaavan palata suosiolla häkkiinsä. Kuten muitakin lintuja, tulisi silti myös suoranokkia lennättää näiden hyvinvoinnin vuoksi.

Miksi lennättäisin?

Joitain poikkeuksia lukuun ottamatta kaikki linnut on tarkoitettu lentämään. Miljoonien vuosien aikana lintujen siivet ovat kehittyneet tarjoamaan näille täydellisen lentotaidon. Muutamien vuosikymmenten vankeus ei siis mitenkään riitä muuttamaan tätä käyttäytymistarvetta. Linnut tahtovat tehdä sitä, mihin ne ovat sopeutuneet. Lentäminen on niille tärkeää.

Luonnossa eläville linnuille lentotaito on elintärkeä keino. Lentämällä pääsee nopeasti pakoon vihollisia, joista vielä todella moni on itse lentokyvytön. Lentämällä saa haettua ruokaa sieltä, minne muut eivät pääse. Ja lentämällä taittuu helposti pitkätkin matkat. Juuri lentotaitonsa vuoksi linnut ovat pystyneet asuttamaan maapallon jokaisen kolkkan.

Sen lisäksi, että lentämisen mahdollisuus tarjoaa linnuille turvaa, tarjoaa se myös työtä lintujen lihaksistolle. Aivan kuten meidänkin lihaksemme, myös lintujen lihakset tarvitsevat työtä pysyäkseen kunnossa. Ilman työtä ne kuihtuvat pois. Lihasten kunnan kasvaessa linnun kokonaisvaltainen hyvinvointi nousee. Siitä tulee terveempi ja vahvempi, se sairastelee vähemmän ja sen elinikä nousee. Lentomahdollisuus parantaa aina lintujen fyysistä ja psyykkistä hyvinvointia. Terve ja hyvinvoiva lintu on omistajallekin helpotus.

Lentäminen ja laskeutuminen kuluttavat tehokkaasti kynsiä ja kehittävät linnun ketteryyttä ja koordinaatiokykyä. Lintu kykenee väistämään yllättävät esteet tehokkaammin ja hallitsemaan ruumiinsa taidokkaammin. Ja jälleen tämä hyödyttää ihmistäkin: linnun kynsiä ei tarvitse leikata välttämättä enää koskaan. Lintua ei tarvitse ottaa kiinni tämän stressaavan toimenpiteen takia vaan lintu hoitaakin kynsienhoidon kokonaan itse.

Miten usein lennättäisin?

Häkkilintujemme luonnossa elävät lajitoverit joutuvat lentämään joka päivä pitkiäkin matkoja. Lentäminen kuuluu kiinteästi niiden jokapäiväiseen selviytymiseen ja ravinnonhankkimiseen. Siksi lentomahdollisuus joka päivä on tärkeää myös lemmikkilinnuillekin. Mikäli joka päivä ei ole mahdollisuutta siihen omien menojensa vuoksi, kannattaa miettiä saisiko linnuille isompaa häkkiä tai kenties kokonaan omaa huonetta. Pienet linnut eivät tee tuhoja yksinkään ollessaan, joten huoneen muuttaminen lintuturvalliseksi onnistuu vähälläkin vaivalla. Hyvän etukäteissuunnittelun ansiosta myös siivoaminen helpottuu, sillä orret voi sijoitella paikkoihin, joiden alle saa helposti vaikkapa sanomalehtä tai mattoa suojaamaan lattiaa.

Eihän niitä saa enää takaisin häkkiin?

Usein ajatellaan, ettei suoranokkia pysty saamaan enää mitenkään takaisin häkkiin lentokertojen päätteeksi. Pahimmillaan omistaja päätyy ratkaisuun, jossa linnut jahdataan haavin kanssa kiinni jokaisen lentokerran jälkeen. Tämä ei ole ollenkaan

*Teksti: Hanna Miettinen
Kuva: Maarit Nurminen*

[» Palaa sisällysluetteloon](#)

suositeltava vaihtoehto, sillä saaliseläiminä linnut stressaantuvat valtavasti jokaisesta jahtaamiskerrasta. Jahtaaminen saa ihmisen tuntumaan vastenmieliseltä ja pelottavalta, jolloin pakollisetkin hoitotoimenpiteet muodostuvat äkkiä pelottaviksi, suorittaahan ne se pelottava ihminen, joka jahtaa taas hetkellä millä hyvänsä.

Jahtaaminen saa myös lintujen huoneen ja häkin tuntumaan pelottavilta. Juuri niiden paikkojen, joiden pitäisi olla linnun koti, tuttu ja turvallinen paikka, missä on hyvä olla. Ei siis ihmeekään, jos linnut eivät tahdo poistua häkistä tai mennä sinne takaisin!

Onnistuneen ulkoilun ensimmäinen askel on, että lintujen häkki on niille mukava, turvallinen ja viihtyisä paikka, jotta ne varmasti viihtyvät siellä ja palaavat sinne itse täysin mielellään lennon päätteeksi. Tämä edellyttää myös sitä, että linnun tulee pystyä luottamaan pääsevänsä häkistä ulos.

Seuraavaksi täytyy selvittää mistä linnut pitävät erityisen paljon. Onko se hirssintähkä, salaatinlehti vai kylpyastia? Vai kenties nämä kaikki? Ajoita näiden linnulle kivojen asioiden tarjoaminen oikein, eli vasta lennon päätteeksi. Kun laitat häkkiin hirssiä ja salaattia, täytät siemenkupit ja vielä asettelet kylpyastian häkkiin, tulevat linnut palaamaan sinne ihan itsellään. Näin linnuille muodostuu myös entistä positiivisempi kuva häkistään - siitä tulee paikka, jossa on vain kaikkea hyvää ja kivaa.

Aluksi kannattaa tarjoilla kaikki ruoka pelkästään häkistä, näin linnut oppivat kulkemaan sujuvasti edestakaisin ja palaavat aina häkkiin syömään. Myöhemmin, kun linnut ovat oppineet tämän, voi myös huoneeseen ripustaa syötävää eri paikkoihin. Laita tarjolle pieniä määriä tai jätä lintujen lempiherkku tarjoamatta, jotta saat ne myös illan päätteeksi kivuttomasti takaisin häkkiin. Linnuilla on hyvin nopea aineenvaihdunta, joten alle tunninkin syömättömyys saa linnun kyllä nälkäiseksi ja palaamaan häkkiinsä ruokailemaan. Koska häkkiin saaminen on käytännössä todella helppoa ja vaatii vain hieman viitseliäisyyttä, ei lintuja tule koskaan jahdata sinne.

Tarvitseeko yrittää, jos lintuani ei kiinnosta tulla ulos häkistään?

Mikäli lintu ei tule itse ulos häkistään, ei sitä saa pakottaa väkisin sieltä pois. Jätä luukku auki ja anna linnun tulla omassa rauhassaan. Jos se ei ole joidenkin tuntien aikana tullut ulos, sulje luukku ja kokeile uudestaan seuraavana päivänä. Laita linnun herkkuruokaa häkin luukun lähelle ja anna sen tulla itse katselemaan sitä. Sisä- ja ulkopuolelle luukkuja kannattaa kiinnittää myös orret, joiden avulla luukusta on helppo kulkea molempiin suuntiin. Luukusta kulkemisen helppous on todella tärkeää. Näin linnut saa kulkemaan sujuvasti edestakaisin.

Uudet asiat pelottavat aina, joten ei kannata huolestua, mikäli lintu ei vielä useidenkaan päivien jälkeen osoita minkäänlaista halua tulla häkistä ulos. Jatka yrittämistä, kunnes lintu lopulta uskaltaa. Älä laita luukkuja heti kiinni, vaan anna sen olla useita tunteja, jopa koko päivän ajan, auki. Lopulta lintu kyllä kokeilee. Ja kunhan ensimmäinen uskaltaa, tulevat muut pian perässä.

Älä koskaan ota lintua pois häkistä itse, sillä jahdatun ja shokissa olevan linnun on äärimmäisen vaikeaa löytää enää tiensä takaisin häkkiin. Mikäli se edes tahtoo enää sinne, juurihan se joutui siellä lentämään karkuun henkensä edestä.

Entä, jos lintuni ei tahdo lentää?

Joskus häkistään ulos tullut lintu hakeutuu istumaan jonnekin tiettyyn paikkaan, yleensä mahdollisimman korkealle, ja jää sinne jopa loppupäiväksi. Pahinta, mitä tässä tilanteessa voi

”Mikäli lintu ei tule itse ulos häkistään, ei sitä saa pakottaa väkisin sieltä pois.”

[» Palaa sisällysluetteloon](#)

tehdä, on se, että lintua jahtaamalla pakottaa sen lentämään ympäriinsä. Jos lintu ei tahdo lentää, anna sen istua.

Motivoi lintua lentämään laittamalla huoneeseen erilaisia laskeutumipaikkoja. Ruokaa kannattaa sijoitella vaikeisiin paikkoihin, ihan pienikin määrä riittää. Kiinnitä keinuun palanen hirssintähkästä, laita orteen kiinni pieni ruokakuppi. Tökkää oksanpätkään palanen salaatinlehdestä.

Kunhan lintu on saanut jonkin aikaa katsella ympärilleen, tulee se varmasti ennen pitkää tutustumaan uuteen lentotilaansa ja lopulta käyttämään mahdollisuutensa hyödyksi. Anna linnun päättää vauhti, jolla se etenee.

Onko asuntoni lintuturvallinen?

Asunnon tai lintujen huoneen turvallisuuteen kannattaa kiinnittää erityistä huomiota. Pienelle linnulle tavallisessa asunnossa on lukemattomia vaaranpaikkoja. Lämpöpatterit, kirjahyllyt, kaapit ja muut huonekalut tarjoavat seinän ja itsensä väliin pienen kolon, jonne pudotessaan lintu ei enää omin avuin pois pääse. Erilaiset maljakot ja muut esineet tarjoavat myös mahdollisia paikkoja lintujen pudota ja jumittua. Mikäli tilannetta ei huomata riittävän ajoissa, voi paniikkitilanne pahimmillaan johtaa linnun kuolemaan. Pidemmän ajan kuluessa nälkä ja nestehukka kasvavat valtaviksi. Työnnä siis kirjat kiinni kirjahyllyn taustalevyyn, siirrä vaaralliset esineet pois ja peitä kolot. Huonekaluja voi myös vetää hieman irti seinästä, jolloin sinne pudonnut lintu pääsee sieltä itse kävelemään pois. Tulipaloriskin vuoksi lämpöpatteria ei saa peittää esimerkiksi kankaalla, mutta tähän toimii hyvin vaikkapa pieni kaistale verkkoa.

Pieni lintu mahtuu kulkemaan pienestä kolosta. Seeprapeipon kokoiselle linnulle riittää alle kahden sentin kokoinen rako. Varmista siis ikkunoiden olevan kiinni ennen lintujen ulkoilua. Älä luota siihen, etteivät ne mahtuisi pienellä tuuletusraolla olevasta ikkunasta. Kesää ajatellen ikkunoihin kannattaa asentaa hyttysverkkoa ja mielellään vielä tämän päälle kestävämpää verkkoa. Näin välttyy lintujen karkaamiselta, mikäli joskus vahingossa ikkuna tulisikin jäädään auki. Hyttysverkko ei tietenkään kunnolla pysty karkaamista estämään, mutta vähintään hidastaa sitä.

Ikkunoihin liittyy myös törmäysriski. Kovalla vauhdilla ikkunaan törmävä lintu voi kuolla välittömästi. Kannattaa siis vetää verhot eteen. Pidempää ajanjaksoa ajatellen kannattaa asentaa toiset verhoikot ja hankkia toiseksi verhoiksi jonkinlaista harsokangasta. Esimerkiksi sifonki, organza ja kaikki valoverhokankaat toimivat tähän tarkoitukseen mainiosti. Tämän ohuen kankaan kannattaa olla ikkunaa läheisempi kerros, jotta se pysyy varmasti aina kiinni paksumpia verhoja avatessa. Ohuet kankaat päästävät valoa läpi, mutta antavat silti linnuille mahdollisuuden nähdä ikkunan. Mahdollisen törmäyksen koittaessa kangas vähentää törmäyksen voimaa, sillä lintu havaitsee pehmeän kankaan edessään ennen varsinaisen kovaan ikkunaan osumista. Tällöin lintu ehtii hidastamaan ja nämä muutamat sentit voivat pelastaa sen hengen. Halutessaan ikkunoihin voi kiinnittää myös erilaisia ikkunatarroja tai piirrellä niihin itse kuvioita kalvoväreillä, nämäkin auttavat hahmottamaan sitä, ettei ikkuna olekaan reikä seinässä.

Erilisiin vettä sisältäviin esineisiin tulee suhtautua varauksella. Esimerkiksi tiskialtaan vaahtopinta saattaa linnun mielestä näyttää täysin kiinteältä pinnalta, eikä se siihen laskeutuessa arvaa hukkuvansa. WC-istuinten kannet tulee ehdottomasti pitää kiinni. Kuumat pinnat, kuten kiehuvat kattilat, paistinpannut, hellan levyt ja kynttilät aiheuttavat nekin vaaratilanteita.

Myös muut lemmikit ovat vaaraksi linnuille. Häkissäkin ollessaan esimerkiksi rotat, fretit ja jopa papukaijat pystyvät tekemään pahaa tuhoa liian lähelle laskeutuvalla linnulle. Pahimmillaan häkin pinnaväli on sellainen, josta lintu pääsee menemään häkin sisälle ja tulee siellä syödyksi. Peittämättömään akvaarioon uimataidottomat linnut hukkuvat välittömästi, mikään lemmikkinä pidettävä pieni lintu kun ei osaa uida ollenkaan. Kissat ja koirat voivat kiinnostua lentävästä linnusta, vaikkeivat tämän häkissä ollessa mitään kiinnostusta siihen osoittaisikaan. Poista siis linnun ulkoilutilasta kaikki lemmikit, joista voi mahdollisesti olla haittaa ulkoilevalle linnulle.

”Pieni lintu mahtuu kulkemaan pienestä kolosta.”

[» Palaa sisällysluetteloon](#)

Linnun ollessa vapaana tulee omaankin varovaisuuteen kiinnittää erityistä huomiota. Ovea sulkiessa voi murskata oven päällä istuvan linnun varpaat, varomattomasti kävellessä voi tallata lattialla olevan linnun päälle. Ulko-ovea avatessa lintu voi pyrähtää taivaalle. Opettele siis toimimaan hitaammin ja varovaisemmin!

Miten toimin ensimmäisellä lentokerralla?

Ensimmäinen lentokerta on aina jännittävin sekä ihmiselle, että linnulle. Mikäli linnut ovat olleet jo sinulla jonkin aikaa, olet varmasti ehtinyt tutustumaan niihin ja tiedät mistä ne pitävät. Linnut ovat myös ehtineet tutustumaan sinuun. Mikäli linnut ovat täysin uusia, juuri hankittuja, kannattaa näitä pitää aluksi häkissään parinkin viikon ajan (tai ehkä tarvittaessa pidempäänkin), jotta ne saavat rauhassa tutustua ympäristöön ja mieltää häkkinsä kodikseen. Ensimmäisen parin päivän ajan linnut kannattaa jättää miltei kokonaan rauhaan, tämän jälkeen voit antaa niiden tutustua itseesi. Liiku rauhallisesti, älä tee äkkiliikkeitä ja vie linnuille kaikkea hyvää. Anna niiden tuntea olonsa loistavaksi häkissään. Ja anna niiden yhdistää sinut positiivisiin asioihin. Ennenkaikkea anna linnuille aikaa, anna niiden tutustua itseesi niille sopivalla tahdilla. Häkki kannattaa sijoittaa niin, että sen korkeimmat orret ovat ihmisen päätä korkeammalla. Sijainnin on hyvä olla rauhallinen, poissa suurimmasta hälystä, mutta kuitenkin sellainen, että sieltä näkee hyvin vähintään koko huoneeseen.

Selvitä lintujen häkitysjakson aikana, mistä ruuasta ne pitävät erityisesti. Tarjoa rohkeasti erilaisia kasviksia ja katso, mikä tuhotaan ensimmäisenä ja mikä puolestaan jää kokonaan maistamatta.

Varaa vähintään ensimmäiseen lentokertaan sellainen päivä, jolloin sinulla on varmasti aikaa ja kärsivällisyyttä antaa lintujen olla riittävän pitkään ulkona. Tällöin ne tulevat helpommin takaisin. Avaa häkin luukku ja siirry kauemmaksi odottamaan. Anna lintujen tulla omassa rauhassa pois. Jos vielä joidenkin tuntien jälkeen ne eivät ole tulleet pois, sulje luukku ja keikele uudestaan seuraavana mahdollisena päivänä. Aluksi kannattaa varata enemmän aikaa ja kärsivällisyyttä, jotta linnut saavat täysin rauhassa poistua häkistään ja mennä sinne myös itse takaisin. Säästät siis lintusi traumaattiselta jahtaamiskokemukselta, mikäli et yritä lennättää niitä kiireellisinä päivinä.

Tarjoile herkut häkkiin hyvissä ajoin, ennen kuin tahdot linnut sinne takaisin. Lintujen pitää saada riittävästi aikaa siirtyäkseen takaisin häkkiinsä ja ensimmäisillä kerroilla tämä vie pidempään. Laita herkut näkyvästi häkkiin, lintujen täytyy nähdä ne, jotta ne tahtovat tulla syömään niitä. Ensimmäisten lentokertojen ei tarvitse olla kestoiltaan kovin pitkiä, pääasia, että linnut saavat oppia tämän uuden käytännön. Voit tarjoilla ruuat jo vaikka kymmenen minuutin vapaana olon jälkeen. Lintu ei välttämättä aluksi hahmota häkkiään ja oviaukkoaan kovinkaan hyvin, joten reitin etsimisen vuoksi häkkiin meneminen voi olla huomattavasti hitaampaa ensimmäisillä kerroilla. Juuri tämänkin vuoksi on tärkeää antaa lintujen tulla häkistä ulos omassa rauhassa.

Ensimmäisillä kerroilla linnut eivät myöskään jaksu kovin hyvin, mikäli eivät ole aikaisessa elämässään lentämiseen tottuneita tai mikäli ovat olleet pitkän aikaa häkitettyinä. Älä siis hätäänny, mikäli linnut hengästyvät, eivät saa korkeutta, lentävät huonosti ja törmäilevät tai vaikuttavat todella väsyneiltä jälkikäteen. Ajan kanssa ne tulevat kyllä oppimaan taidokkaiksi ja hyväkuntoisiksi lentäjiksi, kunhan saavat riittävästi mahdollisuuksia harjoitteluun.

Jo muutamien harjoittelukertojen jälkeen huomaat, miten hyvin homma alkaakin sujua. Lintujen hyvinvointi ja kunto parantuvat selvästi, linnut tulevat ripeästi ulos häkistä ja menevät sinne sujuvasti takaisin. Linnut alkavat myös luottaa siihen, että tulevat pääsemään vastaisuudessa ulos. Lopulta sinulla on lintuja, jotka itse tulevat luukulle odottamaan nautinnollista ulkoiluhetkeä. Lintuja, jotka kokevat ihmisen luottamisen arvoiseksi.

**”Ajan kanssa
ne tulevat kyl-
lä oppimaan
taidokkaiksi ja
hyväkuntoisiksi
lentäjiksi”**

[» Palaa sisällysluetteloon](#)

Varo lintuhuijaria!

Luultavasti niin kauan kuin ihmiskunta on kauppaa käynyt, on ollut myös huijareita. Nykyaikana huijarit ovat löytäneet myös eläinrakkaat ihmiset uhreikseen. Netin monipuoliset myynti- ja ostoväylät ja internetin tuoma anonymiyys mahdollistavat yhä monimutkaisempia huijauksia.

Moni linnuomistaja tai lintua hankkiva on tietoinen netin monista huijareista. Nämä huijausilmoitukset ovat yleensä ulkomaisilta ilmoittajilta, jotka kääntävät englanninkielisen tekstinsä netin kääntökoneella suomeksi. Suomi ja Englanti eivät ole kuitenkaan saman sukuisia kieliä, eikä kääntökoneiden tuottama kieli ole täydellistä. Yleensä huijariviestit ovatkin siis hyvin huonolla suomenkielellä kirjoitettuja. Tällaisissa tapauksissa oma kieleemme pelastaa hiemanakin valveutuneemmat ostajat huijatuksi tulemiselta.

Toisia huijareiden tuntomerkkejä ovat halvat hinnat ja netistä suoraan kopioidut kuvat. Puhuva, lapsiystävällinen ja muutenkin ihana kongon harmaapapukaijan poikanen saattaa maksaa vain 150 euroa, vaikka oikeasti lintu voi olla jopa kymmenen kertaa tuota hintaa arvokkaampi. Enemmän lintuja tunteva saattaa huomata, että kuvissa ei välttämättä ole sama yksilö, vaan lintujen ikä ja alalaji saattavat kuvissa poiketa toisistaan.

Yleensä ulkomaisten huijareiden ”linnut” (joita ei oikeasti luultavasti ole olemassa-kaan) sijaitsevat jossain ihan muualla missä netin suomenkielisessä ilmoituksessa on alun perin mainittu. Jos yhteydenottoa jatkaa, luultavasti pian alkaa ilmaantua yllättäviä kuluja, jotka pitää maksaa ennen, kuin linnun saa itselleen. Esimerkiksi kuljetusmaksuja, ylläpitokorvauksia tai varausmaksuja. Mikäli tarjoutuisi matkustamaan paikanpäälle katsomaan lintua, luultavasti saisi tekosyitä kuhisevan vastauksen siitä, miksei se käy.

Ulkomailla olevia huijareita on pilvin pimein, ja varmasti osa heistä tekee sitä kokopäiväisenä työnään. Huijausilmoituksia on ympäri nettiä osto- ja myyntipalstoilla kieleen ja eläinlajeihin katsomatta. Pahaa-aavistamattomat lemmikinostajat maksavat varaus- ja muita maksuja sinisilmäisinä ja onnellisina tulevasta perheenjäsenestään.

”Valitettavasti hyvä suomi ilmoituksissa ei ole enää tae siitä, etteikö ilmoituksen takana voisi olla huijari.”

Hyvin perehtymällä voi välttää huijatuksi tulemisen. Kannattaa välttää linnun ostoa ulkomailta nimenomaan netin suomalaisten myyntipalstojen kautta, ja suosia kotimaisia kasvattajia. Jos linnun haluaa ulkomailta, kannattaa kääntyä luotettavan eläinkaupan

Kuvan lintu ei liity huijaustapaukseen.

*Teksti: Laura Kurkela
Kuva: Jarmo Tuutti*

Jatkuu: Lintuhuijarit

tai maahantuojan puoleen tai ottaa suoraan yhteyttä kyseisen maan lintuyhdistyksen sivuilla oleviin kasvattajiin.

Suunnilleen viimeisen vuoden aikana huijarit ovat kuitenkin tulleet entistä ovelammiksi. Itse lintuilmoituksia paljon ihan silkasta uteliaisuudesta selaavana huomasi kerran täysin saman myynti-ilmoituksen olevan eri palstoilla, mutta eri hinnoin, kuvin ja yhteystiedoin. Valitettavasti hyvä suomi ilmoituksissa ei ole enää tae siitä, etteikö ilmoituksen takana voisi olla huijari.

Ulkomaisen huijarin kielitaidottomuus suomen suhteen oli kuitenkin jättänyt ilmoituksen vajaaksi, kun siitä oli pyyhitty vain ilmoittajan nettisivujen osoite, mutta jätetty edeltävä lause ”Lisätietoja osoitteessa:”. Myöskin muut tuntomerkit täsmäsivät huijausilmoitukseen: hinta oli epäilyttävän alhainen ja kuvat netistä kopioituja, eri lintuyksilöitä esittäviä. Alkuperäinen ilmoitus myytävistä linnuista oli suomalaisen myyjän laittama, ja ilmoitus luultavammin täysin aito.

Viimeisimpänä sain yhteydenoton eräältä jäseneltämme, joka oli löytänyt netin myyntipalstalta epäilyttävän hyvällä suomenkielellä kirjoitetun harmaapapukaijan poikasten myynti-ilmoituksen, mutta jossa oli jotain pielessä. Hinta oli hieman alhainen, muttei niin naurettavan alhainen kuin ulkomaisten laittamissa ilmoituksissa. Kuvat paljastuivat netistä ulkomaisen kasvattajan sivuilta kopioituksi.

Jäsen kävi kirjeenvaihtoon myyjän kanssa ja sai suomenkielisen, puhekielellä kirjoitetun vastauksen. Pyyntöä kuvia sai lisää, ja näistäkin kuvista jokainen oli kopioitu netistä. Myyjä kuitenkin lopetti sähköposteihin vastaamisen, kun jäsen oli kysellyt tarkemmin asiasta ja kyseenalaistanut kuvien oikeellisuuden.

Lemmikkilintua hankkiessa tulee siis olla tarkkana jo ihan alusta saakka. Ei välttämättä riitä, että löytää netissä fiksunoloisen, tietävän ja itseään kokeneeksi sanovan kasvattajan, vaan kaikkien näiden tulisi olla totta myös todellisessa elämässä.

Tarkastuslista huijareiden välttämiseksi:

- Yleensä huijari-ilmoitukset ovat netin ilmaisilla ilmoituspalstoilla, joihin ei tarvitse rekisteröityä.
- Ulkomaisten huijareiden käyttämä suomenkieli ilmoituksissa on kököä.
- Hinnat ovat epäilyttävän alhaiset, vaikka linnuissa ei ole mitään ”vikaa” joka voisi alentaa hintaa. Sen sijaan linnut ovat joskus liiankin täydellisiä luonteeltaan.
- Sähköpostia lähetettäessä saa vastauksen yleensä joko huonolla suomenkielellä tai englanniksi, tämä ei kuitenkaan ole välttämätöntä nykyisin.
- Kuvat ovat yleensä suoraan Googlen kuvahausta otettuja, esim. googlaamalla englanniksi lajin nimi.
- Vaikka muut tuntomerkit eivät täytyisikään, pyydä aina että saat nähdä linnun paikanpäällä ennen kun maksat siitä mitään, mieluusti edes normaalin käytännön mukaisia varausmaksuja! Paikanpäällä vieraillemalla varmistut että lintu on todella olemassa, ja saat myös paremman kuvan kasvattajasta, ja hänen tiloistaan ja tavasta pitää lintuja. (Poikkeuksena tähän voi lukea Kajulin kasvattajalistan sertifioituneet kasvattajat, joiden tilat on jo yhdistyksen toimesta tarkastettu.)

”Suunnilleen viimeisen vuoden aikana huijarit ovat kuitenkin tulleet entistä ovelammiksi.”

Neitokakadu Murun tarina

Neitokakadumme Muru on ollut meillä aina. Tänä vuonna linnun iäksi pyörähti kunnioitettavat 22 vuotta. Aikoinaan Murun oikeaan siipeen kasvoi pieni kasvain. Eläinlääkäri sanoi, ettei sille kannata tehdä mitään. Sanoi, että lintu kuolee kahteen viikkoon, antakaa sen olla vain. Kului kaksi viikkoa, kaksi kuukautta, kaksi vuotta... Vuodet vain vierivät vierimistään. Ja lintu eli.

Tämä on kertomus Murusta ja uudesta elämästä.

Odotin jatkuvasti mielessäni sitä päivää, jolloin Murusta aika jättää. Vuosien kuluessa varauduin siihen hetkeen yhä enemmän ja enemmän. Samaan aikaan Muru oli täynnä elämänhalua ja eli niin täysillä, kuin pieni lintu ikinä pystyykään elämään.

Yhtäkkiä, reilu vuosi takaperin, Murun ollessa 21-vuotias, lähti kasvain riehaantumaan. Pienestä kasvaimesta paisui hetkessä valtava jättiläinen. Ei se kipeältä vaikuttanut, eikä se ollut muualle levinnyt, mutta sen koko huolestutti. Tuntui, että sen kokoinen paino on jo väkisininkin linnulle haitaksi. Miten lihaksistolle ja luustolle käy kasvaimen painaessa jatkuvasti? Kasvain vuosi verta todella herkästi. Mitä, jos joku päivä Muru kolauttaakin sen johonkin ja verenvuoto ei tyrehdykään?

Nyt on siis tehtävä jotain kasvaimelle. Mutta mitä? Vaihtoehdot olivat todella vähissä. Lopetus, leikkaus tai se, ettei asialle tee mitään. Mitä jos lintu kärsii? Jos sillä onkin kipuja? Onko sen elämä enää elämisen arvoista? Onko oikea ratkaisu olla vain puuttumatta asiaan? Linnun korkean iän vuoksi leikkauskaan ei tuntunut hyvältä ratkaisulta. Kymmenen vuotta nuoremman linnun olisin vienyt epäröimättä välittömästi leikattavaksi, mutta että 21-vuotias lintu? Miten se kestäisi niin rankan toimenpiteen?

Kasvaimen äkillinen innostuminen kertoo, että lintuun on iskenyt vanhuus. Että elimistön puolustusjärjestelmä on pettämässä. Elimistö ei kykene enää taistelemaan kasvainta vastaan, kasvain pääsi vihdoinkin voitolle kaikkien näiden vuosien jälkeen. Tätä hetkeä se on odottanut. Kannattaako siis rasittaa leikkauksella lintua, joka kuolee kuitenkin hetkenä minä hyvänsä? Jos elämän jatkumisessa on kyse ehkä päivistä tai viikoista? Se voi löytyä kuolleena seuraavana aamuna.

Kaikesta huolimatta lopettaminenkaan ei tuntunut hyvältä. Sillä lintua katsoessa näki sen olevan edelleen todella reipas. Sen elämänilo ei ollut kadonnut minnekään. Se on muuten terve ja hyvinvoiva, mitä jos sillä onkin vielä useita vuosia jäljellä? Mitä, jos sillä on edes pienikin mahdollisuus selvitä ja elää sen jälkeen laadukasta elämää?

Teksti ja kuvat: Hanna Miettinen

[» Palaa sisällysluetteloon](#)

Katselin lintua ja pyörittelin sitä käsissäni. Tunnustelin kasvainta ja mietin oikeaa ratkaisua. Lopettaminen tuntui järkevimältä, mutta oliko se todellakin ainoa vaihtoehto? Yhtäkkiä jostain syvältä heräsi vahva toivonkipinä. Mitä, jos itse kasvainta ei kannatakaan leikata pois, vaan koko siipi saa mennä? Kasvainta poistaessa tulisi valtava verenhukka sen koon takia, mutta entäs jos leikkaakin koko siiven poikki seuraavan nivelen kohdalta? Tällöin toimenpide olisi nopea hoitaa, verenvuoto tyrehtyisi hetkessä ja yksi tärkeimmistä asioista - kasvaimesta ei voisi jäädä jäljelle mitään, mistä lähteä uudelleen kasvamaan. Enää koskaan.

Annoin ajatuksen itää jonkin aikaa. Punnitsin oikeaa ja väärää. Yritin pohtia, mikä on linnun kannalta paras vaihtoehto. Poukkoilin molempien vaihtoehtojen välillä, en tiennyt kumpi olisi oikea valinta. Lopulta leikkaus tuntui täysin oikealta. Tuntui, että näin on parasta. Näin on yrittänyt. Samaan aikaan kuitenkin mielen pohjalla nakutti ikävä totuus: miten pitkä Murun elämä tulee muutenkaan olemaan? Onko leikkaus kipuineen ja stresseineen sen arvoista, että linnulle saa ehkä joitain viikkoja lisää elinaikaa? Mutta... mitä jos Muru elääkin vuoden? Tai kaksi? Tai enemmän?

Miksi odottaa kuolemaa, jos samaan aikaan voi elää?

Suuri päivä koitti pian. Eräänä kevätpäivänä Muru lähti eläinlääkäriin muoviboksissa, jonka yksi sivu on korvattu melkein kokonaan verkolla. Boksissa oli pyyhkeitä, kuumavesipullo ja lämmitetty kauratyyny. Näin vanhus pysyy lämpöisenä matkan ajan. Muoviboksi pitää lämmön sisällä ja viiman ulkona häkkiä paremmin.

Nyt se on menoa. Ehkä Murun viimeiselle matkalle tai ehkä uuteen elämään.

Juttelen Murulle koko matkan ajan. Saavumme lääkäriin tuntia etukäteen. Vien Murun odotushuoneeseen ja lasken boksini tuolille. Ystävällinen nainen henkilökunnasta ehdottaa, että voisimme tulla linnun kanssa lääkärin huoneeseen odottelemaan, koska linnuille on niin tärkeää saada olla rauhassa. Kuulostaa hyvältä. Avaan boksini heti lääkärin huoneeseen ja tarjoan Murulle siemeniä ja vettä. Se ei jätä tilaisuutta käyttämättä. Unohdin hirssin kotiin, mutta se ei tunnu haittaavan. Ruokailun jälkeen Muru pääsee pois boksista. Se tahtoo tulla kädelle istumaan. Vajaan tunnin jälkeen matkan ihmetykset ovat jo takana päin ja uusi paikka vaikuttaa tutustumisen arvoiselta. Lääkäri saapuu tutkimaan Murun. Uusi ihminen kummastuttaa.

Leikkaussalia valmistellessa Muru painautuu kainalooni. Yllättäen se tahtoo kiivetä olkapäälleni.

Muru saa kyydin leikkaussaliin olkapäälläni. Olen paikalla, kunnes Muru nukahtaa. Silittelen pientä lintua ja toivotan hyvät yöt. Kerron, että hänen täytyy nyt jaksaa. Että hänellä on vielä vuosia edessään.

Palaan lääkärin huoneeseen odottamaan. Minuutit kuluvat tuskallisen hitaasti, tärisevän kauttaaltaan, olo on levoton ja kurja. Henki ei kulje. Hermostuttaa. Epätietoisuus on pahinta. Kello ei liiku enää.

Yllättäen huoneen ovi avataan. Sydän ehtii jättämään lyönnin välistä ennen kuin kuulen, että kaikki on hyvin, lintu herää pian. Mikään ajatus ei kulje päässä, tahdon vain äkkiä linnun luokse. Siinä se nukkuu. Liikauttaa jalkaa. Alkaa räpiköidä. Se on elossa, se on kunnossa, se herää. Otan linnun käsiini, voisin itkeä onnesta. Se on aivan lämmin, sen alla on lämpömatto ja päällä lämpöpeite. Kannan sen hellästi pidellen takaisin tuttuun huoneeseen. Se huojuu ja on sekava, mutta sillä on kaikki hyvin. Se elää.

**”Yhtäkkiä
jostain syvältä
heräsi vahva
toivonkipinä.”**

[» Palaa sisällysluetteloon](#)

Kun pahimmat unihiekat ovat karisseet Murun silmistä, tahtoo lääkäri katsoa sen vointia. Muru lähtee saman tien karkuun. Joskin lääkkeiden takia karkumatka päättyy nokalleen. Muru ei tiedä lääkärin pelastaneen hänen henkeään, antaen hänelle toisen mahdollisuuden. Sen mielestä lääkäri on pelkästään syyppää huonoon oloon. Kiva täti onkin paha täti, pysykööt kaukana.

Kotona Muru kuuli heti toisten lintujen äänet ja vastasi niille. Ja kotiin odottamaan jääneet linnut olivat aivan yhtä riemuissaan Murun saapumisesta takaisin.

Seuraavana aamuna nukuin pommiin. Heräsin kuudelta täydelliseen paniikkiin. Muru! Miten Muru voi? Pomppasin saman tien sängystä ylös ja rynnistin lintuhuoneeseen, varautuen pahimpaan - - Muru istuu orrella, katsoo kuka tuli ja tsirpauttaa tervehdykseksi.

Uskomaton kestopäänsärky alkaa heti aamupäivästä ja en vielä tiedä, että tulen saamaan siitä sitkeän seuralaisen seuraavien päivien ajaksi. Väsyttää, voimat ovat täysin poissa. Ja mikään ei auta päänsärkyyn.

Murun lääkitykseen kuului antibiootti ja kipulääke. Lääkkeet oli tarkoitus antaa mieluiten suoraan suuhun, sillä ihon alle pistettynä ne kirvelevät. Tyhjensin antibioottiruiskun väkisin Murun suuhun, Murun näyttäessä täysin järkyttyneeltä. Aivan kuin se olisi juuri maistanut jotain täydellisen pahaa. Se ei ole koskaan saanut ihmiseltä mitään pahaa. Annoin linnun huilata hetken aikaa ja sitten oli kipulääkkeen vuoro. Nokkaa ei meinannut saada sitten millään auki. Muru taisi jäädä uskomukseen, että sille annetaan kuitenkin jotain pahaa. Ruisku tyhjentyi jälleen Murun suuhun, mutta tällä kertaa... Herkullista! Muru ei ole koskaan maistanut mitään NÄIN hyvää! Se nuolee ruiskun puhtaaksi ja jää kerjäämään lisää.

Seuraavana päivänä Muru vaikutti yllättäen todella surulliselta. Avasin häkin oven ja annoin Murun nousta kädelleni. Se ei jättänyt tilaisuutta käyttämättä. Se tahtoi istumaan häkin katolle, siellä se nuoli silmälaseni ja yllättäen vaikutti todella iloiselta ja pirteältä. Pienessä häkissä olo taitaa ahdistaa sitä valtavasti. Jätin Murun vapaaksi, jotta sillä on parempi mieli. Järjestin sille kivan paikan pikkuhäkin katolle. Laitoin sinne orren ja lämpölampan.

Lääkkeiden antaminen alkoi sujua täydellisesti heti ensimmäisen kerran jälkeen. Muru nuoli molemmat ruiskut puhtaiksi ja jäi vielä pyytämään lisää. Antibioottikaan ei maistunut enää pahalta. Parin kerran jälkeen lintu tunnisti ruiskun ulkonäön ja rynnisti kohti heti ruiskun nähdessään.

Seuraavat päivät kuuluivat samoissa merkeissä. Lääkkeiden antoa, siteen vaihtoa, leikkaushaavan puhdistusta, ruokintaa ja ruuan tarjoamista kädestä ja päänsärkyä. Kuitenkin päivä päivältä lintu voimistui, leikkaushaava parantui, lääkkeet vähenivät ja päänsärky hellitti.

Lopulta, noin kuukauden päästä, koitti se kauan odotettu hetki: Murun pystyi laskemaan muiden seuraan. Voi sitä ilon määrää, kun viimeinkin sai rapsutuksia. Ja toisten neitokakadujen ei tarvinnut enää yötä päivää roikkua verkossa mahdollisimman lähellä Murua, vaan pääsivät samalle orrelle viereen istumaan.

Tätä kirjoittaessa on miltei vuosi kulunut leikkauksesta. Muru on toipunut leikkauksesta täysin. Se on elämänhaluinen ja iloinen. Se harjoittelee mielellään sukon antamista temppuna ja herkuttelee palkinnoillaan. Muru ei voi enää koskaan lentää. Se on ainoa asia, mikä harmittaa. Muru tuntuu silti nauttivan elämästään täysin. Kiipeää verkkoa pitkin muiden perässä kovaa vauhtia. Se tuntuu voivan paljon paremmin, kuin kasvaimen aikaan. Sen elämänilo tuntuu moninkertaistuneen.

Aika näyttää, kauanko Murussa vielä elämää riittää. Päivä päivältä kuitenkin yhteinen taapaleemme täällä lähestyy loppuaan. Joka päivä matka on sen päivän verran lyhyempi. Yritän kuitenkin Murun tavoin olla ajattelematta tulevaa ja iloita tästä hetkestä. Murun tarinan loppuessa tahdon tietää tehneeni kaiken mahdollisen Murun hyvinvoinnin eteen. Tahdon, että Murulla on ollut hyvä elämä.

[» Palaa sisällysluetteloon](#)

Lemmikkilinnun hyvinvointi**Lajityyppillinen ruokavalio**

Siirryttäessä hyvinvointiin yleensä välittömästi vaikuttavista ”kulmakivistä” hyvinvoinnin kolmeen ”pilariin” siirrytään aiheisiin, jotka eivät välttämättä näy eläimen hyvinvoinnissa välittömästi, mutta ovat siitä huolimatta erittäin tärkeitä, eikä niitäkään saa unohtaa.

Ruokavalio on yksi lemmikkinä elävän linnun pitkän iän tärkeitä tekijöitä. Aina löytyy ihmisiä, jotka elävät huonolla ruokavaliolla tai tupakoiden yli 100-vuotiaaksi, mutta suurinta osaa nämä vahingoittaisivat aikaisemminkin. Sama pätee lintuihin: aina löytyy joitain yksilöitä, jotka ovat pysyneet ainakin näennäisen terveinä pitkään huonolla ruokavaliolla, mutta pitkässä juoksussa heikko ruokavalio johtaa suurimmalla osalla linnuista terveydellisiin ongelmiin.

Huonon ruokavalion vaikutukset eivät välttämättä näy välittömästi päälle, vaan vuosikymmeniä mahdollisesti elävällä linnulla tähän voi mennä vuosikausia. Mutta kun ne näkyvät, on linnun elinikä luultavasti jo lyhentynyt merkittävästi. Selkeästi havaittavan ylipainon lisäksi väärellä ruokavaliolla voidaan saada ongelmia esimerkiksi linnun maksan kanssa.

Emme luonnollisestikaan pysty sanomaan tarkasti makro- ja mikroravinteiden näkökulmasta, mitä millekään lajille pitäisi syöttää. Tämä kysymys on jopa ihmisten kohdalla hyvin kiistanalainen ja esimerkiksi rasvan vaarallisuudesta ihmisille käydään paljon keskustelua julkisuudessaakin. Lintujen kohdalla paras lähestymistapa on tarjota niille monipuolinen ruokavalio, joka pyrkii jäljittelemään niiden luonnossa syömää ruokavaliota. Tosin aina mukaan tulee myös harrastajien keskuudessa hyväksi havaittuja käytäntöjä.

Logiikka luonnollisen ruokavalion taustalla on yksinkertainen: tietty laji on evoluution kautta kehittynyt selviämään tietyllä ruokavaliolla, jota se on pystynyt omassa ekologisessa lokerossaan hankkimaan. Tällöin paras lähestymistapa on pyrkiä tarjoamaan linnulle vankeudessaakin jossain määrin vastaavaa ruokavaliota. Tietenkin jotain asioita kannattaa huomioida: esimerkiksi energian kulutus ei lemmikkinä elävällä linnulla ole lähellekään luonnossa elävän energiankulutusta. Tämän takia monesti suositellaankin painottamaan tuoreruoassa kasviksia paljon sokeria sisältävien hedelmien sijaan.

Laadukas lemmikkilinnun ruokavalio muodostuu usein sopivassa suhteessa tarjoiluista päivittäisistä tuoreruoista sekä hedelmistä. Tätä voidaan täydentää tarvittaessa esimerkiksi pähkinöillä tai jopa joillain erikoisemmilla ruoilla. Avainasemassa on ymmärtää oman lajinsa vaatimukset!

Pellettien rooli on jossain määrin kiistanalainen. Nykyisin Suomessa monet harrastajat suosittavat tarjoamaan pellettejä monipuolisen ruokavalion lisänä, mutta linnun ruokavaliota ei pitäisi pohjata pelkästään pellettien päälle. Tästä aiheesta voit lukea lisää esimerkiksi E.B. Cravensin artikkelista ”Näkökulmia pellettipohjaiseen ruokavalioon”.

Joka tapauksessa paras lähestymistapa on tarjota linnulleen mahdollisimman monipuolinen ruokavalio, joka pyrkii jäljittelemään kyseisen lajin luonnollista ruokavaliota.

Teksti: Jarmo Tuutti

Hyvinvointi-artikkelisarja tarkastelee jokaisessa numerossa jotain lemmikkilinnun hyvinvoinnin osa-aluetta sekä muita siihen liittyviä asioita.

Aikaisemmat sarjan artikkelit:

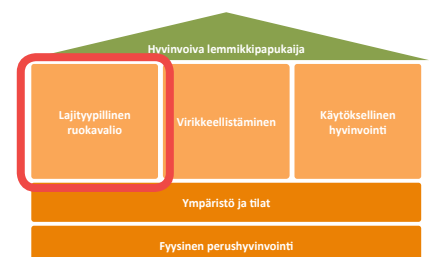
- 1/2012: Hyvinvoinnin yksi viitekehys
- 2/2012: Fyysinen perushyvinvointi
- 3/2012: Ympäristö ja tilat

Lisää lukemista:

E.B. Cravens: Näkökulmia pellettipohjaiseen ruokavalioon

<http://www.papukaija.fi/papukaija-artikkelit/hoito-ja-hyvinvointi/113-naekoekulmia-pellettipohjaiseen-ruokavaliioon>

”Avainasemassa on ymmärtää oman lajinsa vaatimukset!”

» [Palaa sisällysluetteloon](#)

Kasvattajat esittäytyvät

Anni Pohja

Miten lintuharrastuksesi alkoi? Kerro hieman taustoistasi ja linnuistasi.

Luulen, että innostus lintuihin alkoi reilu kymmenen vuotta sitten käytyämme perheeni kanssa Hollantilaisessa lintupuistossa. Puiston papukaijoja sai syöttää pähkinöillä ja muilla herkuilla ja parhaiten mieleeni onkin jäänyt suuri aviaario, jonne sai itse kävellä sisään lintujen keskelle.

Ensimmäisen oman lintuni, neitokakadu Eetun, sain melkolailla tasan 8 vuotta sitten. Melko pian Eetun jäljessä seurasivat eläkekotia etsinyt undulaattikoiras Viivi ja nuori neitokakadunaaras Eevi. Viivi ei kauaa luonani ehtinyt olemaan, minkä jälkeen pääntinkin keskittyä pelkästään neitokakaduihin. Kasvatus alkoi kiinnostaa nopeasti ja noin vuoden harkinnan ja suunnittelun jälkeen löysin lainakoiraan pesimään Eevin kanssa. Ensimmäisen poikueen jälkeen olin aivan myyty lajille ja lintuharrastukselle!

Nykyään katon alla asustelee omia ja poikaystävän neitokakaduja yhteensä 11, sekä säännöllisesti muutamia vierailevia hoitolintuja ja tietenkin poikasia. Neitokakadujen lisäksi siniviiriäiset ja kaliforniantupsuviiriäiset majoittavat lintuhuonetta ja olohuoneessani on senegal-mosambikhybridi Kinda, jolle kovasti toivon löytäväni lajitoverin vielä joskus. Lisäksi omistuksessani on kultaposkiamatsoni Rosa, joka asuu tällä hetkellä toisen kultaposkitytön kaverina sijoituksessa.

Millaisia periaatteita sinulla on kasvattajana?

Tarkoituksenani on kasvattaa mahdollisimman terveitä ja hyvinvoivia poikasia. Tämä pitää sisällään sen, että poikaset saavat tilaa lentää, parven ympärilleen, paljon virikkeitä, eikä niitä käsinruokita tai rengastusta lukuun ottamatta käsitellä pönttöissä, ellei ole välttämätön pakko. Kesytän ja koulutan niin poikasia kuin omiakin lintujani positiivisella vahvistamisella.

Periaateisiini kuuluu myös hyvän kodin valinta pienokaisilleni. Lajitoveri, tila ja virikkeet ovat siis asia, jota uudeltakin kodilta toivon. En toki vaadi, että kasvateillani on 10 linnun parvi odottamassa ja kokonainen lintuhuone käytössä, mutta yksineläjäksi tai alle minimisuositusten kokoiseen häkkiin en silti poikasiani ole valmis myymään. Toivon uudelta kodilta jonkinlaista yhteydenpitoa jatkossa, mikä ei onneksi tunnu olevan halukkaille ongelma. Samalla tietysti annan oman tietotaitoni kasvattieni omistajien käyttöön, eli lupaukseni on auttaa ostajia parhaani mukaan aina, kun sille on tarvetta.

Millaisia pitkän aikavälin tavoitteita sinulla on kasvattajana?

Yritän yhä edelleen viedä mahdollisimman luontaista kasvatustapaa eteenpäin. Jokaisen poikueen kohdalla huomaan yhä kehittyväni lintujen käsittelyssä ja kesytyksessä, oppivan virheistäni ja pyrkivän parempaan. Kehitys on mielestäni tärkeää kasvatuksen kannalta ja toivon myös osaltani viedän näitä asioita eteenpäin myös harrastajapiireissä opastamalla ja neuvomalla.

Lintujen terveyden lisäksi pitkän tähtäimen haaveenani on kasvattaa Suomeen kelta-poskisia neitokakaduja. Itselleni toivon kasvattavani vaalean kelta-poski-kaneli-harlekiinin, mutta se on vain pieni osa kokonaiskuvaa.

Kuvat: Jarmo Tuutti

Haastattelu on julkaistu aikaisemmin Papukaija.fi-sivustolla ja päivitetty siitä.

Tässä sarjassa esitellään yhdistyksen sertifoimia kasvattajia. Jos pesität lintujasi säännöllisesti, voit hakea kasvattajalistalle myös itse.

Lisätietoa:

www.kajuli.fi/toiminta-ja-palvelut/kasvattajalista

Kasvattajan omat sivut:

www.parraweena.com

Sertifioitu kasvattaja

Lemmikkilinnut **KAIJULI** ry

Millaiset tilat pyrit tarjoamaan linnuillesi ja pesijöille?

Pyrin pitämään linnuilla mahdollisimman suuret tilat omaan asuintilaani nähden. Tällä hetkellä asun kaksiossa, jonka toinen huone on huoltokäytävää lukuunottamatta aviaariota. Neitokakaduparvellani on sen verran kokoa, että koen ison aviaarion välttämättömäksi paitsi vakituisten asukkien, myös poikasten kannalta.

Pyrin pitämään pesityshäkit mahdollisuuksien mukaan kiinni aviaariossa niin, että voin yhdistää häkit heti poikasten tultua pöntöstä. Näin lintujen tilat ovat mahdollisimman suuren ajan maksimikoossaan ja poikaset pääsevät oppimaan parvielämää lähes yhtä varhaisessa vaiheessa kuin luonnossakin.

Olet pyrkinyt jo pidempään minimoimaan poikasten käsittelyn pöntössä. Mitä hyötyjä tästä on? Miten kesytät poikaset?

Pöntössä olevan poikasen käsittelyllä ei - toisin kuin luullaan - ole edullisia vaikutuksia kesyyntymisen kannalta. On totta, että poikanen näennäisesti kesyyntyy, kun sitä käsitellään pönttöissä, mutta todellisuudessa tämä on enimmäkseen sitä, että poikanen oppii, ettei voi kuitenkaan paeta kättä, joten se luovuttaa. Lisäksi on hyvä muistaa, että kolopesijöinä neitokakadujen poikasten silmät ovat herkäät valolle pönttöissä.

Itse pyrin käsittelemään poikasia ainoastaan niin, että niillä on itse vapaus perääntyä tai paeta, jos ne haluavat. Tämä tarkoittaa kesytyksen aloittamista vasta poikasten itse tultua pöntöstä. Poikueideni kanssa olen todennut, että kesytys on itse asiassa parasta aloittaa niin, ettei lainkaan kiinnitä huomiota poikasiin, vaan tarjoilee kädestä herkkuja vanhemmille ja muille parven jäsenille. Utelias ja oppivainen poikanen seuraa kyllä ajan kanssa muiden esimerkkiä. Hyötynä tässä on se, ettei poikasen tarvitse kokea, että ihminen lähestyy sitä uhkaavasti, eikä se joudu ahdistuessaan perääntymään tai pakenemaan. Se saa tulla ihmisen luo, kun on itse siihen valmis! Tapa ei myöskään ole niin hidas, kuin saattaisi luulla, vaan oman kokemuksen mukaan poikanen tulee nopeammin itse luo kuin antaa ihmisen tulla hirssin kanssa tarpeeksi lähelle ahdistumatta.

Alemmassa kuvassa 2011 syntynyt Wakko rapsuttelee isäänsä. Ylempänä syksyn 2012 poikasia.

[» Palaa sisällysluetteloon](#)

Mitä itse odotat ostajilta?

Odotan ostajilta perehtymistä lajiin ja sen tarpeisiin. Neitokakadu on taitava lentäjä, parvilintu ja hyvin aktiivinen ja mielestäni sitä tulisi lemmikinäkin kohdella sellaisena. Haluan kasvattieni saavan minimisuositukset täyttävän häkin, ainakin yhden lajitoverin, vapaanaoloaikaa ja virikkeitä. Tämän lisäksi tietysti oikeanlainen ruokinta ja muut linnun tarpeet (esim. suihkutus) tulee olla selvillä. Suomessa tilanne on kuitenkin melko hyvä ja nämä vaatimukset tulee yleensä täytettyä ihan automaattisesti. Lisäksi toki toivon, että uudessakin kodissa käsittely perustuisi positiivisiin keinoihin, sillä mielestäni se on sekä linnun, että omistajan kannalta paras vaihtoehto.

Haluan kasvateistani kuulumisia edes kerran vuodessa, jotta tiedän, että miten niillä ja voin esimerkiksi seurata pesintöjä. Useimmat ostajat kuitenkin pitävät yhteyttä useamminkin, mistä olen nauttinut kovasti. Kasvattini ovat minulle rakkaita ja niiden kuulumisia on aina yhtä ihana kuulla.

Olit ensimmäisessä aallossa Lemmikkilinnut Kaijuli ry:n sertifikoitu kasvattaja. Mitä ajatuksia tällainen järjestelmä sinussa herättää?

Mielestäni kasvattajien sertifiointi on hyvä asia. Olen tarkkaan tutustunut sertifikaatin sääntöihin ja mielestäni vaatimukset ovat todella hyviä. Säännöt eivät ole liian tiukat, mutta silti tarpeeksi tarkat. Kasvatustilojen tarkistaminen on ehdottomasti hyvä asia.

Onko poikasia tulossa lähiaikoina?

Haaveissa olisi päästä muuttamaan lähiaikoina, mutta aikataulu on vielä sen osalta hieman avoin. Kun tilanne selkenee, voin tehdä suunnitelmia seuraavalle pesintäkaudelle paremmin. Vuodelle 2013 kasvatusparieni määrä nousee toivottavasti vielä jonkin verran, eli muutoksia on tapahtumassa myös linturintamalla. Niistä en kuitenkaan vielä paljasta sen enempää. Pyrin saamaan pöntöt muutamalle pariskunnalle viimeistään kesään mennessä.

Naako on toinen vuoden 2011 aikana Ruotsista haetuista keltapuskista.

Kajulit esittäytyvät

Pauliina Härkönen

Kertoisitko hieman itsestäsi?

Olen 28-vuotias Turussa asuva ja alunperin Hyvinkäältä kotoisin oleva nainen. Eläimet ovat aina kuuluneet hyvin tiiviisti elämäni - harrastin koko lapsuuteni ja nuoruuteni ratsastusta ja minulla oli kaneja, kaloja ja kilpikonniakin jossain vaiheessa, ja perheessämme on aina ollut koiria. Linnuista en tiennyt harrastusta aloittaessani vuonna 2009 juuri mitään, mutta näiden muutaman vuoden aikana tietoni ovat jo kasvaneet paljon ja olen saanut paljon uusia tuttavuuksia ja ystäviäkin muista lintuharrastajista, ja foorumin selaaminen ja yhteydenpito näihin muihin ihmisiin kuuluukin jo päivittäiseen elämäni yhtä tiiviisti kuin lintujeni kanssa ajan viettäminen. Käyn myös mahdollisuuksien mukaan messuilla ja muissa tapahtumissa ja pyrin pitämään osaamiseni ajan tasalla.

Mitä teet yhdistyksessä?

Olen ollut vuoden 2011 joulukuusta lähtien yhdistyksen toimihenkilönä ja joulukuussa 2012 otin hoitaakseni yhdistyksen kaupan.

Mitä lintuja sinulla on?

Luonani asuu yhdistyksen sijoituslintuna luokseni tullut 3-vuotias Kongon harmaa-papukaijakoira Edgar sekä neljä raita-arattia nimeltään Spartacus, Hercules, Hulk ja Toivo. Linnuilla on asunnossani oma huone, jossa on Edgarin häkki sekä arateilla 7,5m² aviaario.

Miten sinusta tuli Kajuli?

Ida-Emilia Kaukonen tutustutti minut yhdistykseen kun lintuharrastukseni oli aivan alussa, ja liityin jo ennenkuin sain ensimmäiset lintuni. Halusin saada kontakteja ihmisistä jotka tietävät lemmikkilinnuista ja niiden kanssa elämisestä, sillä oma kokemukseni oli lähes olematonta, ja halusin myös hyödyntää helppoa ja loistavaa tiedonhakuväylää jonka varsinkin yhdistyksen foorumi tarjoaa.

Kajulit esittäytyvät -palstalla esitellään yhdistyksen parissa toimivia ihmisiä. Ehdotuksia esiteltävistä ihmisistä otetaan myös mielellään vastaan.

[» Palaa sisällysluetteloon](#)

Terminologiaa ja sanaselityksiä

Flooding

Termi *flooding* on yleensä englanninkielisessä koulutusterminologiassa käytetty termi, mutta koska sille ei tunnu löytyvän suomesta hyvää käännöstä, käytetään sitä yleisesti myös suomeksi keskusteltaessa.

Flooding tulee englanninkielisen sanasta flood, eli tulva. Käytännössä kyseessä on joskus aikaisemmin suosittu koulutusmenetelmä, jossa eläin altistetaan jollekin sen pelkäämälle ärsykkeelle ilman mahdollisuutta paeta. Tällöin voidaan ajatella, että kyseinen ärsyke hyökkyy sen päälle tulvan lailla.

Yksi esimerkki floodingin käytöstä on linnun ”kesyttäminen” kietomalla se pyyhkeeseen. Aikaisemmin on ajateltu, että hetken tapeltuaan vastaan lintu ”oppisi”, ettei ihminen olekaan sille uhka. Vastaava tavoite on myös Suomessa joskus vastaan tulleet la muunnoksella, jossa lintu puetaan valjaisiin kerta toisensa jälkeen sen taistellessa vastaan.

”Lienee sanomattakin selvää, että tällaiset menetelmät ovat eläimelle äärimmäisen stressaavia.”

Lienee sanomattakin selvää, että tällaiset menetelmät ovat eläimelle äärimmäisen stressaavia, eikä niitä pitäisi käyttää koulutuksessa, tai muutenkaan toimittaessa vuorovaikutuksessa linnun kanssa. Säännöllinen altistuminen pelottaville asioille ilman mahdollisuutta paeta heikentää eläimen hyvinvointia ja johtaa mitä todennäköisemmin lintuun, joka ei esitä paljoa lajityypillistä käyttäytymistä.

Floodingin sijaan kesyttäminen ja uusien asioiden opettaminen pitäisi tapahtua askel askeleelta niin, että linnulla säilyy tilanteessa aina kontrolli; niin, että se pääsee halutessaan riittävän kauaksi pelottavan asian luota.

Teksti: Jarmo Tuutti

Terminologia-palstalla esitellään lintuharrastukseen liittyviä termejä, jotka eivät välttämättä ole täysin tuttuja kaikille harrastajille.

Haluaisitko selvennystä johonkin termiin? Lähetä siitä ehdotus: sihteeri@kajuli.fi

Tee-se-itse-nurkka

Oulun paikallistapahtuman ideoita

Kuvat: Laura Kurkela

[» Palaa sisällysluetteloon](#)

Tapahtumat

Lemmikkimessut 2012

Vuoden 2012 Lemmikkimessut järjestettiin taas perinteisesti marraskuussa ja Lemmikkilinnut Kajuli ry oli mukana, kuten aikaisempinakin vuosina. Mukana oli jälleen hieno kirjo eri lajeja:

- jauhoamatsoni
- keltaniska-amatsoni
- siniotsa-amatsoneja
- kultaposkiamatsoneja
- harmaapapukaijoja
- meksikonaratti
- helmiaratti
- palmaratti
- lähdekakaduja
- valkokakaduja
- puna-aroja
- munkkiaratteja
- senegalinkaija
- kakarikejä
- neitokakaduja

Mielenkiintoisena yksityiskohtana mainittakoon myös, että yksi yhdistyksen osaston harmaapapukaijoista oli paljon iltapäivälehdissä julkisuutta saanut harmaapapukaija Nakke.

Tänä vuonna yhdistyksen jäsenet ja linnut olivat monessa esillä. Olimme esimerkiksi päälavalla molempina päivinä Lemmikki-lehden kanssa yhteistyössä järjestetyssä esiintymisessä. Lisäksi pidimme perinteisiä tietoiskuja ja allekirjoittanutta haastateltiin ShowHow-tv-ohjelmaan.

Kuvia messuilta seuraavalla sivulla sekä oikean reunan laatikon linkin takaa.

Seuraavat messut ovatkin sitten huhtikuun PetExpo-messut. Nähdään taas siellä!

Teksti ja kuvat: Jarmo Tuutti

Mitä?

Lemmikkimessut keräävät saman katon alle joka syksy suuren määrän lemmikkiharrastajia.

Missä ja milloin?

*Helsingin Messukeskus
22.9.2012*

Kuvia:

<http://www.flickr.com/photos/jtuutti/sets/72157632380781201/>

papukaijat • suoranokat • kajuli.fi

Yhdistyksen osasto ennen messujen aukeamista ja väenpaljoutta.

Yhdistyksen jäseniä lintuineen päälavalla Lemmikki-lehden kanssa järjestetyssä esiintymisessä.

Osasto keräsi perinteisesti valtavan määrän kiinnostuneita messuvieraita. Osa halusi vain nähdä lintuja, osa taas tietoa lintujen pitämisestä lemmikkinä.

[» Palaa sisällysluetteloon](#)

Tapahtumat

Oulun paikallistapahtuma

Oulu on tuntunut aina olevan kovin kiven alla lintutapahtumien suhteen. Kesällä 2011 kävimme kahvittelemassa pienellä porukalla Ainolanpuiston kahvilassa, mutta siinä pohjoisen tapahtumat ovat lähivuosina olleetkin.

Päätimme kuitenkin Eveliinan ja Marikan kanssa yrittää elvyttää Oulun tapahtumapuolta. Pienellä on hyvä aloittaa, ja niinpä päätimme pitää pienimuotoisen lelujen rakentelutapahtuman. Paikkana oli Eveliinan ja Marikan asunto, joten mitään jättsuurta kokoontumista ei normaalissa olohuoneessa voisikaan pitää.

Vaikka oululaisia tai lähiseutulaisia jonkin verran foorumilla kirjoitteleekin, osa toisia aktiivisemmin, tällä kertaa liikkeellä oltiin pienellä porukalla. Paikalla olivat minä (nick Lintunen), Eveliina (Euska), Marika (Maryca) sekä Sonja (Lintutöllöttäjä). Omia lintuja oli sallittua ottaa mukaan, mutta paikalle ei tällä kertaa kuitenkaan vieraita lintuja tullut, vaan ääninäytettä olivat tarjoamassa vain talouden omat linnut mosambikinkaijat Kaika ja Patsy sekä kongonkaijat likku ja Kultti.

Iltapäivää vietettiin muutaman tunnin ajan keksejä ja mehua nauttien, linnuista jutellen, tietenkään lelujen askartelua unohtamatta. Leluja syntyikin melkoinen määrä osallistujien määrään nähden! Materiaaleja oli runsaasti käytettävissä, kun jokainen toi vähän jotain, vaikka suurimmaksi osaksi hyödynnettiin Eveliinan ja Marikan suuria lelumateriaalivarastoja.

Kun lähdön aika oli koittanut, jumituimme Sonjan kanssa vielä pitkäksi aikaa tarkkailemaan Kaijuli-kirjastoa, jonka hoitaja Eveliina on.

Toivottavasti saamme joskus tulevaisuudessakin aikaiseksi pitää pieniä (tai miksei suuriakin) tapahtumia myös täällä pohjoisessa.

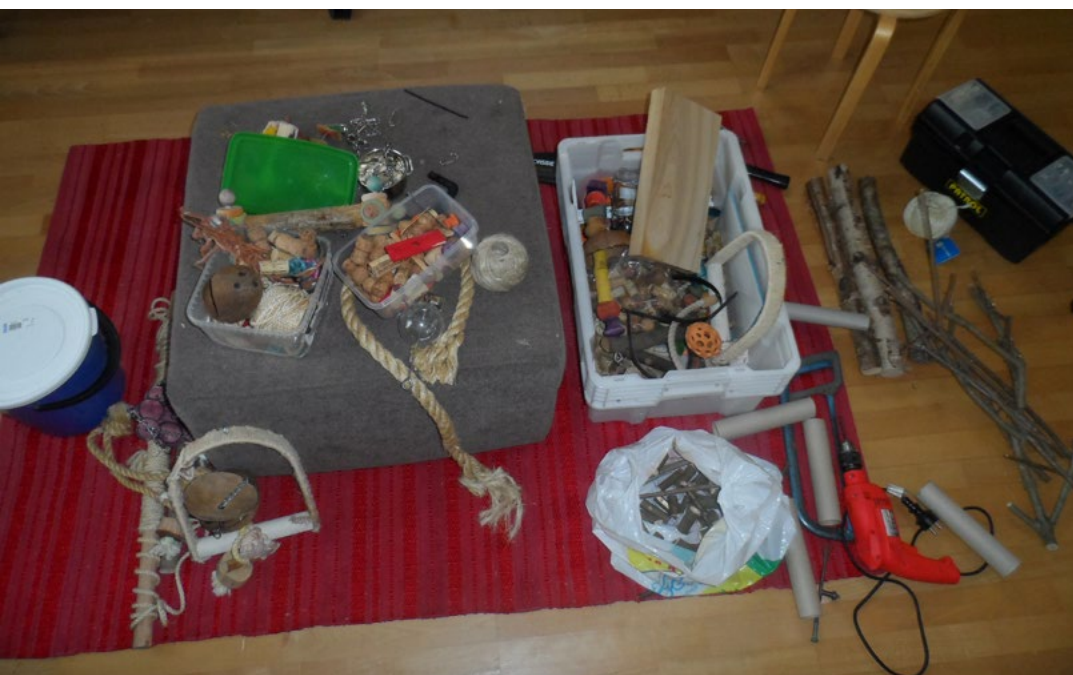
Teksti ja kuvat: Laura Kurkela

Mitä?

Oulussa järjestetty pienimuotoinen paikallistapaaminen ja lelujen rakentelutapahtuma.

Missä ja milloin?

*Oulu
27.10.2012*

[» Palaa sisällysluetteloon](#)

Yhdistyssivu

Tulevat tapahtumat:

Lisätietoa tapahtumista löytyy yhdistyksen foorumilta, jonka kautta löytyy myös ohjeet ilmoittautua tapahtumiin sekä mahdolliset muut tulevat tapahtumat.

Kannattaa käydä tarkastamassa säännöllisesti:

<http://forum.papukaijat.net/index.php?board=3.0>

Tulevia tapahtumia:

Kevätkokous & mökkiviikonloppu

Maaliskuun loppu
Jyväskylän seutu

PetExpo

26. - 28.4.2013
Helsingin Messukeskus

Kaikuja- uutiskirje:

Päätoimittaja ja taitto:

Jarmo Tuutti

Toimitus:

Hanna Miettinen
Laura Kurkela

Mukaan yhdistystoimintaan?

Haluatko olla mukana kehittämässä yhdistyksen toimintaa sekä samalla edistämässä lemmikkilintuharrastusta Suomessa?

Tekemistä löytyy varmasti jokaiseen makuun ja jokaisen aikatauluihin sopivasti. Tule mukaan!

Jos kiinnostuit, ota yhteyttä yhdistyksen puheenjohtajaan, joka voi kertoa lisää: tinttu@kajuli.fi

Liity jäseneksi

Etkö ole vielä yhdistyksen jäsen? Liitymällä jäseneksi saat käyttöösi yhdistyksen tarjoamat jäsenedut sekä tuet yhdistyksen toimia lemmikkilintujen hyvinvoinnin edistämiseksi Suomessa.

Lisätietoa yhdistyksen sivustolta:

<http://kajuli.fi/yhdistys/liittyminen-jaeseneksi>

Kaijulit muualla netissä:

Liity Kaijuleiden Facebook-ryhmään:

<http://www.facebook.com/group.php?gid=135743495500>

Youtube-kanava:

Yhdistyksen uuden Youtube-kanavan löydät alla olevasta linkistä. Lisää videoita alkaa ilmestyä hiljalleen.

<http://www.youtube.com/user/Kaijulit>

Flickr-sivu

Flickristä löydät koottuja kuvia yhdistyksen toiminnasta vuosien varrelta.

<http://www.flickr.com/photos/kajuli/>

Blogi

Wordpressistä löytyvässä blogissa esitellään yhdistyksen "päivittäistä" toimintaa ja toimijoiden ajatuksia.

<http://kajuli.wordpress.com/>

Lemmikkilinnut
KAIJULI ry

Lukijan kuva

Kuva: Munkkiaratit Belbina ja Isla. Linnut nauttivat ja arvostavat lajikumppania! (Sofia Huhtamäki)

Haluatko kuvaamasi kuvan lukijan kuvaan? Lähetä se sähköpostilla sihteeri@kajjuli.fi ja se voidaan julkaista tällä sivulla. Kuvan koon ei tarvitse olla painolaatuinen, mutta mielellään yli 800 pikseliä leveä tai korkea. Turvallisinta on kuitenkin lähettää suurempi kuva.

[» Palaa sisällysluetteloon](#)